

ת"פ 8800/09/13 - מדינת ישראל נגד יחיא תורג'מן

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 8800-09-13
22 יולי 2015

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

נ ג ד

יחיא תורג'מן

המאשימה

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - עקרבי

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - סלומינסקי

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון שהוצג בבית המשפט ביום-9.2.15, על פיו התביעה עותרת ל- 4.5 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס כספי, בעוד טיעוני הסניגורית חופשיים. התביעה לא התנגדה שישלח לשירות המבחן שיבחן, בין היתר, על פי בקשת הסניגורית, אפשרות של ביטול ההרשעה ולכן נדחה לקבלת תסקיר וחוות דעת ממונה.

הנאשם הודה והורשע במספר אישומים כמפורט:

לצה"ל ולחב' פז הסדר לגבי מתן שירותי דלק לכלי רכב צה"לים. כחלק מכספי הסיוע מארה"ב בכל שנה נשלחות 3 ספינות מסע המכילות דלק לשימוש צה"ל. הדלק מאוחסן על ידי חב' פז המספקת אותו, בתחנות דלק השייכות לה, לכלי רכב צה"לים, תמורת תשלום.

במועדים הרלבנטיים לאישום גנב הנאשם דלק מצה"ל והשתמש במתקן אלקטרוני לחיוב עבור צריכת הדלק (להלן:

"פזומט"). הפזומט נגנב מהתפרצות לכלי רכב של צה"ל.

במועדים הרלבנטיים השתמש הנאשם בפזומט גנוב בתחנת דלק פז-עציון, סוכנות פז לנגב, הממוקם בשד' ירושלים - באר שבע, ובתחנת דלק פז "נתיב אביטל בע"מ", הממוקם ברח' דרך מצדה בבאר שבע.

הנאשם עשה שימוש במונית שברשותו לצורך ביצוע העבירות.

עבירות הגניבה בוצעו על ידי שאיבת דלק מהמשאבות שבתחנות, למיכלים, שהוכנסו לתא המטען של המונית וכן באמצעות תדלוק ישיר למיכל הדלק של המונית, כשהנאשם הניח טבעת המחוברת למוח של הפזומט על פיית אקדח התדלוק, ובכך הזרים דלק מהמשאבות לתוך המיכלים, ובדרך זו קיבל במרמה דלק תוך שגונב דלק השייך לצה"ל.

אישום 4 - ב- 5.1.11, סמוך לשעה 20:18, גנב הנאשם במרמה דלק השייך לצה"ל, מתחנת הדלק "פז אביטל". הוא נכנס לתחנה, שאב דלק לתוך מיכל המונית וכן למיכלי פלסטיק נוספים אשר היו בתא המטען. הוא עשה כן תוך שימוש בפזומט שניתן לו על ידי אחר המעורב בפרשה זו, אילן קדוש. בהתנהגות זו הציג עצמו כמי שרשאי לתדלק באמצעות פזומט, למרות שלא קיבל אישור לכך. תמורת הדלק שילם לאחר סכום הנמוך ממחיר השוק.

בנסיבות כמתואר גנב הנאשם כמות דלק של 100.074 ליטר בשווי 700 ₪. באותו מועד החזיק בטבעת פזומט המחוברת למוח פזומט שנגנב מרכב צה"ל-י עבירה של גניבה.

אישום 5 - ב- 9.1.11, סמוך לשעה 21:34, גנב הנאשם במרמה דלק השייך לצה"ל, מתחנת דלק "פז אביטל" באר שבע. הוא נכנס לתחנה ובאמצעות משאבת תדלוק שאב דלק לתוך מיכל המונית ומיכלי פלסטיק נוספים בתא המטען. לצורך גניבת הדלק השתמש בפזומט שניתן לו על ידי אילן קדוש וכך הציג עצמו מול התחנה כמי שרשאי לתדלק באמצעות הפזומט אף שלא קיבל אישור לכך. הנאשם גנב דלק בכמות של 45.688 ליטר בשווי של כ- 350 ₪. בנסיבות אלה, החזיק בטבעת פזומט המחוברת למוח פזומט שנגנב מרכב צה"ל-י עבירה של גניבה.

אישום 6 - ב- 30.1.11 סמוך לשעה 21:32, גנב הנאשם במרמה דלק השייך לצה"ל, מתחנת דלק "פז אביטל" בבאר שבע. הוא נכנס לתחנה ובאמצעות משאבת תדלוק שאב דלק לתוך מיכל המונית. לצורך גניבת הדלק השתמש בפזומט שניתן לו על ידי אילן קדוש וכך הציג עצמו מול התחנה כמי שרשאי לתדלק באמצעות הפזומט אף שלא קיבל אישור לכך. תמורת הדלק שילם הנאשם לאחר סכום הנמוך ממחיר השוק. בנסיבות המתוארות גנב הנאשם 118.370 ליטר דלק בשווי של כ- 800 ₪.

בנסיבות אלה, החזיק הנאשם בטבעת פזומט המחוברת למוח פזומט שנגנב מרכב צה"ל-י עבירה של גניבה.

מתסקיר שנתקבל בעניינו עולה כי הוא בן 50, גרוש, אב ל- 3, בגילאי 15 - 24, גר בבאר שבע עם אמו, עובד כ- 5 שנים כנהג מונית. הוא השלים 12 שנות לימוד ורכש מקצוע מכניקה עדינה. הוא התגייס לצה"ל ושירת שירות מלא כמפעיל צמ"ה כבד ונהג משאית. שיתף כי השירות היה מספק ואף קיבל תעודת חייל מצטיין. הוא גם נמנה על כוחות המילואים עד שנת 2006 ועבר קורס נהגי אמבולנס. במילואים שירת כנהג אמבולנס.

ב- 2004 התגרש ועבר לגור בארה"ב עד שנת 2010. לדבריו, הצליח כלכלית עד שאחד הלקוחות שלו ירד מנכסיו, כתוצאה מצבו הכלכלי הורע, מכר את העסק וחזר ארצה. לאחר מכן חווה מצוקה כלכלית קשה, עבר הליך של פשיטת רגל, וכיום חייב סכום של כ- 235,000 ₪. לטענתו, משלם מזונות ילדיו, דואג להם ונפגש עמם ושומר על קשר תקין עם

גרשתו ובן זוגה.

מאישור המעסיק עולה כי הנאשם עובד כנהג מונית שכיר בתחנת מוניות "מתי", עובד ממושם, עוזר לזולת, אדיב, מתחשב, מנומס, חברותי ואהוב, ומבצע המוטל עליו נאמנה.

באשר לעבירות, ציין כי בתקופה זו גר ביחידת דיור אותה שכר מאילן קדוש, אותו הכיר מילדות. היה נתון בשפל כלכלי ונפשי, ושיתף בכך את אילן, שהציע לו טבעת אותה מחברים למוח של הפזומט על מנת שהדלק ינתן ללא תשלום. לאחר כל תדלוק באמצעות הטבעת העביר סכום מסוים לאילן על פי סיכום מראש. הוא ידע שמדובר בעבירה, אך התעלם מכך. הוא ביטא צער וחרטה על מעשיו ושיתף כי מיד לאחר המקרה, אמו שכרה עו"ד שסייע להכריז עליו כפושט רגל.

שירות המבחן התרשם כי יש לנאשם יכולות חיוניות לתפקוד תקין ונורמטיבי, תוך גילוי אחריות ומחויבות. כמו כן, מגלה יציבות ובשלות רגשית ובעל שאיפה לניהול חיים נורמטיביים. יחד עם זאת, **התרשמו מפער בין האופן שבו תפקד בעבר לבין התנהלותו בביצוע העבירות וכן מקשיים לבחון חלקים באישיותו שתרמו לביצוע העבירה. ניסו לבחון זאת, אך תלה את הסיבה במצוקה כלכלית קשה.**

הם התרשמו כי הוא ער לחומרת העבירות, גם בהיבט הערכי, וניכר כי ההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע ומביש, שכן רואה עצמו כאדם נורמטיבי וערכי.

הם התרשמו כי הוא מבין שהפתרון בו בחר היה שגוי. הם ממליצים לבטל את ההרשעה שכן עברו נקי ומנהל אורח חיים נורמטיבי. הם מעריכים כי הרשעה תוביל לפגיעה בתפיסה העצמית שלו וכן על הערך העצמי ותפגע ביכולת לחדש רישיון נהיגה למונית. להרשעה משמעות רבה עבורו, שכן יש בכך כתם שיגביל אותו בעתיד. לכן, ממליצים להסתפק בצו של"צ בהיקף של 200 שעות יחד עם התחייבות.

מותב זה דן נאשמים אחרים שהיו מעורבים בפרשה זו ובפרשיות דומות כמפורט:

בת.פ. 26352-04-11 בעניינם של **ברוך קדוש, אילן קדוש ומוריס ברבי**, אף הם בפרשה זו, אך נדונו בגין עבירות קשירות קשר לביצוע פשע ולביצוע עוון, קבלת רכוש שהושג בפשע, קבלת דבר במרמה, התפרצות לרכב, הסגת גבול ופירוק חלק מהרכב. במסגרת הקשר שניים מהנאשמים התקינו מיכל שתכולתו 1000 ליטר ומילאוהו בדלק שגנבו מצה"ל באמצעות פזומט, תוך שימוש ב- 8 כלי רכב שונים וזאת תקופה ארוכה של מספר חודשים. באותו עניין סך גניבות הדלק הגיע לשווי של 991,677 ₪.

נאשם 1 הורשע ב- 72 אישומים, נאשם 2 ב- 22 אישומים ונאשם 3 ב- 13 אישומים.

נאשם 1 שהיו לחובתו הרשעות קודמות בעבירות רכוש ואף נגזר דינו בעבר לעונשי מאסר, נדון ל- **42 חודשי מאסר** והופעל תנאי של 6 חודשים, וכן נדון **לקנס כספי בסך של 50,000 ₪.**

נאשם 2 שלחובתו 3 הרשעות קודמות, כולל גניבת דלק, נדון ל- **42 חודשי מאסר, קנס בסך של 50,000 ₪** ופסילה למשך 8 שנים.

נאשם 3 שהגה ויזם את גניבת הפזומטים ומיכל הדלק, ואשר לבש מדי צה"ל ונכנס לבסיס על פי צו מילואים לצורך

גניבת הפזומטים, ואשר עברו נקי, נדון ל- **30 חודשי מאסר, קנס בסך של 40,000 ₪ ופסילה ל- 8 שנים.**

הוגשו ערעורים עפ"ג 31067-11-11, 32899-11-11, 27975-11-11 שאוחדו, ובית משפט מחוזי באר שבע מצא כי אין להתערב בתקופות המאסר שנגזרו או בקנסות, אולם התערב במשך תקופות הפסילה והפחיתן ל- 4 שנים. בית המשפט המחוזי הוסיף כי העבירות בהן הורשעו, ריבויין, תחכומם והיקפן הכספי, חמורות באופן מובהק וחריג מאשר בא על שולחנם בדרך כלל וכי לא מדובר במעידה חד פעמית, אלא סדרת עבירות מסוג פשע שהצריכו קשר ותכנון מוקדם, שלא לדבר על ריבוי עבירות רכוש והצורך להגן על הציבור ובטחון רכושו, כולל של צה"ל.

כנגד **אופיר ברהן** הוגש כתב אישום בגין קשירת קשר לביצוע פשע, סיוע לגניבה מתוך רכב, סיוע להתפרצות לרכב וקבלת רכוש שהושג בעוון. כתב האישום תוקן ונדון ל- **6 חודשי מאסר בעבודות שרות, קנס בסך 25,000 ₪ ומאסר מותנה.**

במסגרת פרשה זוהה, שנדונה על ידי מותב זה, **דודו קדוש** נדון בת.פ. 35371-08-13 במסגרת הסדר טיעון ל- **23 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשים מאסר מותנה** בגין עבירת מרמה ורכוש מסוג פשע וקשירת קשר לביצוע פשע, ו- **6 חודשים מאסר מותנה** בגין עבירת רכוש ומרמה מסוג עוון, וקנס סמלי בסך של 1000 ₪ וכן התחייבות בסך של 20,000 ₪, ללא רכיב של פסילה. זאת בגין היותו חלק ממערך של קבוצה עבריינית, שבין ה- 3.11.12 ל- 10.8.13, קשרה קשר, במטרה לגנוב דלק תוך שימוש בהתקני פזומט גנובים שנגנבו מכלי רכב צבאיים. הוא קשר קשר עם האחרים לצורך פירוק וגניבה של התקני הפזומט. גובש הסדר מקל על פיו התביעה ויתרה על חלק ניכר מן האישומים בעקבות שיתוף פעולה של הנאשם, שהודה, וסלל הדרך לגיבוש הסדרי טיעון עם יתר הנאשמים, תוך חיסכון בזמן שיפוטי רב, שכן חסר העדת 167 עדי תביעה. כמו כן, בגלל מצבו הכלכלי הקשה הוסכם שרכיב המאסר יגבש בתוכו אי תשלום קנס, אף שבשל מהות העבירות ראוי היה להטיל גם עליו קנס גבוה במיוחד. נאשם זה היה השלישי במדרג החשיבות בתוך הכנופיה, כשהראשון היה **ישראל ביטון**, שנדון על ידי מותב זה ל- **22 חודשי מאסר**, שכן עברו היה נקי. השני במדרג היה **אור כהן**, שנדון ל- **23 חודשי מאסר, לאחר שבהסדר גילמו אי תשלום קנס בהוספת 3 חודשי מאסר.**

ביטון ישראל היה אמור לקבל העונש החמור ביותר, אך בשל גילו הצעיר, היותו בן 19, ועברו הנקי, התחשבו בו, אולם בהתאם ל- 22 חודשי מאסר שהוטלו עליו, נקבע המדרג העונשי המקל ביחס לאחרים. כמו כן, הסדר הטיעון בא על רקע קשיים ראייתיים.

בע"פ 131/7 **שמשון שאול נ' מדינת ישראל**, קשר המערער, שהוא בעל משאית, שנהג לבצע הובלות בצבא, עם חיילת בצה"ל ששירתה כקצינת דלק, לגנוב דלק צבאי, למכור אותו ולחלוק ברווחים. הוא נדון בגין 5 גניבות כשאת הדלק מכר לבעל תחנת תדלוק, וכך שלשלו לכיסם 360,000 ₪, עבירה של סיוע לגניבה בידי עובד ציבור, ונדון על ידי בית משפט מחוזי ל- 3 שנות מאסר, שנתיים מאסר על תנאי וקנס בסך של 100,000 ₪ וזאת במסגרת ת.פ. 8272/04, באר שבע.

הקצינה נדונה בבית דין צבאי ל- 3.5 שנות מאסר בפועל, למרות המצוקה הנפשית הקשה בה נמצאה והמשבר הכלכלי אליו נקלעה לאחר ששחררה מצה"ל בעקבות המעשים.

בית המשפט המחוזי ב"ש (כב' השופטת ברקאי) ציין כי מדובר בעבירה חמורה, אותה ביצע בשל בצע כסף, תוך ניצול נגישותם לרכוש צה"ל, בהתעלם מן העובדה שמדובר ברכוש חיוני בעל ערך, המשמש את הצבא בפעילותו השוטפת. צוין כי חומרה יתרה יש ליחס למעשים בשל היקף הגניבה וזהות הקורבן, צבא הגנה לישראל.

בערעור, בית משפט עליון ציין כי אין מקום להקל עמו, שכן חטא בעבירות קשות ומכוערות ממניע של בצע כסף, תוך הפרת האמון שניתן בו. כמות הדלק הגדולה שנגנבה והנזק הכספי הכרוך בכך לצה"ל, הצדיק גזירת מאסר ממושך אפילו יותר מזה שהושת בפועל. גם בטענה בדבר הפרת הכלל בדבר אחידות הענישה לא מצאו ממש, והערעור נדחה.

המתחם העונשי הראוי בגין עבירה של גניבה :

הערך החברתי המוגן הינו זכות הקניין שהינה זכות יסוד , והצורך להגן על שלום הציבור ורכושו, על אחת כמה וכמה לכשמדובר ברכוש השייך לצה"ל ואשר נועד לשמש אותו במסגרת ביטחונית ולהגנה על הציבור.

בית המשפט העליון ציין לא פעם הצורך להגן על רכוש הציבור ולהחמיר בעונשם של אלו ששולחים ידם ברכוש האחר תוך התעלמות מזכויותיו.

בעת גזירת הדין בגין עבירה של גניבה, על בית המשפט ליתן הדעת לשווי החפץ הגנוב, לתחכום בביצוע העבירה, לתכנון המוקדם, לנסיבות, ולשאלה אם מדובר במעידה חד פעמית או בעבירות נמשכות ושיטתיות. אין מי שגונב פריט בעל ערך נמוך באופן אקראי כמי שביצע מספר עבירות של גניבה באופן שיטתי, על אחת כמה וכמה לכשמדובר בגניבה מן הציבור, ובמקרה זה דלק שנתקבל מארה"ב לצורך סיוע בטחוני, שאמור לשמש כלי רכב צה"ליים בלבד.

לכשמדובר בפריט שערכו נמוך ובאירוע בודד של גניבה, המתחם העונשי בהחלט יכול לנוע בין אי הרשעה למאסר מותנה, אולם ככל שמדובר בפריט שערכו רב יותר, או במסכת נמשכת של עבירות רכוש, ואפילו שווי הגנבה נמוך, אולם נסיבותיהן חמורות, וכן עברות הדורשות שיטתיות, תכנון מוקדם ותחכום, יש להחמיר בעונש שינוע לכן בין **מאסר של 6 חודשים שיכול וירוצה בעבודות שרות למאסר של 24 חודשים ואף יותר.**

יש מעורבים אחרים בפרשה זו לגביהם תיקי החקירה נסגרו ובתאריך 29.8.14 התייחסתי לכך בהחלטה ארוכה ומנומקת ודחיתי בקשה לבטל האישום בטענת הגנה מהצדק, עקב אכיפה בדרנית, ושיהוי בהגשת האישום נגדו אולם ציינתי כי אף שאני דוחה הטענה, תוכל הסנגורית לשוב ולהעלותה במסגרת הטענות לעונש.

לאור האמור, מבקשת הסנגורית כי אחרוג לקולא מהמתחם העונשי הראוי, מטעמי שיקום, ואמנע מהרשעה תוך אימוץ המלצת שרות המבחן.

עיקר טענתה כי הנאשם עובד כנהג מונית ועלול לאבד רישיון הנהיגה שלו לרכב ציבורי , זאת בנוסף לטענת האכיפה הבררנית והשיהוי.

כל צד תמך טענותיו בפסיקה, בעיקר של בתי משפט השלום, כולל של מותב זה בת.פ.

4505-08-10 מ"י נגד אנטולי וילנסקי, שם הודה הנאשם במקרה אחד של גניבת סולר בשווי 350 ₪. הוא עבד כנהג אוטובוס מצטיין ומוערך, שעברו נקי ולכן נמנעתי מהרשעתו.

האם במקרה שבפני ניתן גם כן לסיים ההליך באי הרשעה?

כבר בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, (פ"ד נ(3) 682) פסק בית המשפט העליון בעמ' 683 כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

על הלכה זו חזר בית המשפט העליון, מפי כבוד השופטת א' פרוקצ'יה, בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (פ"ד נד(3) 685, 689):

ההמנעות מן ההרשעה הופכת, כמובן, באופן תיאורטי לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר ... כאשר מדובר בשורה של עבירות חמורות ... הופך עניין התחליף לענישה, לנושא קשה עוד יותר ליישום [בר"ע 432/85, רומנו נ' מד"י, (תק-על 85 (3) 737)].

בבואו לשקול האפשרות של הימנעות מהרשעה, מצווה בית המשפט לשקול גם את הצורך **בהרתעה אפקטיבית** של עבריינים אחרים, ואת האינטרס הציבורי (ע"פ 2083/96 הנ"ל בענין **תמר כתב** (פד"י נ"ב (3) 337, 341); ע"פ 2669/00 הנ"ל בענין **פלוני**; ע"פ (מחוזי ת"א) 1134/94 הנ"ל, וע"פ 1356/94 **מדינת ישראל נ' ג'ורג'** (לא פורסם).

בעבירות חמורות, חייב בית המשפט **"להטביע חותם פליליות"** על ידי הרשעת נאשם, שאם לא כן עלול הוא להעביר מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" [ע"פ 419/92 **מדינת ישראל נ' כהן**, (פ"ד מז(3) 821, 835)].

המשנה לנשיא, כבוד השופט ש' לוי, פרט **בהלכת כתב** הנ"ל (ע"פ 2083/96 הנ"ל), **קבע קווים מנחים, שאינם ממצים, להימנעות מהרשעה, ככל שמדובר בהיבט השיקומי של הנאשם, ואלו הם:**

(א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם;

(ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה;

(ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד;

(ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים;

(ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות;

(ו) האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית?

(ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה; האם הוא מתחרט עליה;

(ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם;

(ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם" (שם, בעמ' 334).

ואולם המשיך כי נגד שיקולים שיקומיים אלו יש להביא בחשבון גם שיקולים שבאינטרס הציבור, השמים דגש על חומרת העבירה ונסיבותיה, כמו גם על האפקט הציבורי של ההרשעה, וכדבריו:

"הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען את ההיפך שומה עליו לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיוידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי".

בע"פ 2669/00 הנ"ל, בעניינו של פלוני, סיכמה כבוד השופטת א' פרוקצ'יה את ההלכות בנושא כדלקמן, (בעמ' 690):

"משמתבקש בית-המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיוידואליות של הנאשם. בראיה כוללת, נשקל מן הצד האחד הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השיוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים".

במקרה שבפני, מחד גיסא, מדובר במי שעברו נקי אשר הרשעה תפגע בדימויו העצמי ובאפשרות תעסוקה עתידית לאחר שהחל לשקם עצמו ולעבוד כנהג מונית. כמו כן לא ניתן להתעלם מהעובדה שהתביעה סגרה תיקיהם של מעורבים אחרים כמפורט בהחלטת הנ"ל. מאידך גיסא, לא מדובר במעידה חד פעמית כבמקרהו של אנטולי וילנסקי, אלא בשלש עבירות, שנעברו בשיטתיות, ובנסיבות לא קלות, שכן נעשה שימוש בפזומט צה"לי גנוב. לצערי, מדובר בתופעה נפוצה, קשה למיגור כשהנזק המצטבר לצה"ל, לא יסורנו. אמנם במקרה זה מדובר בגניבה בשווי נמוך ושילם לאילן סכום כלשהו, אולם עדיין מדובר בגניבות שנסבותיהן חמורות ולכן המתחם העונשי הראוי בגין הינו מאסר, ולו בעבודות שרות.

השאלה היחידה הינה אם יש להעדיף האנטרס האישי של הנאשם על האנטרס הציבורי ומצאתי כי אין לכך הצדקה במקרה זה.

ייתכן ובהרשעה יהא להביא לפיטוריו, אולם קבלת רישיון לרכב ציבורי, אינו דבר שיש להקל בו ראש, תפקיד של נהג

רכב ציבורי, דורש יושרה והגינות, ואם בשל מצוקה כלכלית גנב הנאשם פעם אחר פעם דלק צה"לי כדי לתדלק המונית ולחסוך כסף, ראוי שישקול מציאת מקור פרנסה אחר.

בשל מצוקה כלכלית, בה נתון הנאשם גם היום, העדיף האינטרס הפרטי שלו, על מנת לחסוך כמה שקלים, על פני טובת הכלל, לכן מצאתי כי מדובר במקרה בו יש להטיל חותם של פליליות, על מנת להעביר מסר עונשי, ברור ומרתיע.

למרות האמור, אף שהרשעתיו, בנסיבות כמתואר, מצאתי לחרוג לקולא מהמתחם העונשי הראוי ולהימנע לחלוטין משליחתו למאסר, לאור המלצת שירות המבחן, אף שלא המליצו על צו מבחן לצורך טיפולי, ואני גוזרת על הנאשם עונשים כדלקמן:

1. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של גניבה.

2. קנס בסך 3,000 ₪, או 90 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 10 תשלומים שווים ורצופים החל מה- 10.8.15.

אם לא ישלם אחד מן התשלומים במועד יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

3. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 10,000 ₪ להימנע מביצוע העבירה בה הורשע במשך שנים מהיום.

אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים.

4. אני מטילה על הנאשם לבצע 200 שעות שירות לתועלת הציבור בויצו באר שבע בתפקיד שמירה ועזרה בביגודית באשדוד, בהיקף שלא יפחת מ- 4 ש"ש בפיקוח שירות המבחן.

במידה ויש צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יעשה כן וידווח על כך לביהמ"ש.

מוסבר לנאשם כי אם לא יבצע עבודות השל"צ במלואן, ניתן יהיה להפקיע הצו, ולשוב ולגזור את דינו לרכיבי ענישה נוספים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ו' אב תשע"ה, 22/07/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני מורה על השמדת המוצגים, או חילוטם, בהתאם לערכם.

המשטרה תשיב לנאשם את הדרכון.

ניתנה והודעה היום ו' אב תשע"ה, 22/07/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה